

Luftkampen over Vestfyn den 20. Februar 1944

Den saarede Amerikaner paa Assens Sygehus – "Vi skal sørge for, Deres Mor faar at vide, De er reddet".

Den 20. Februar 1944 fandt en Luftkamp sted over Vestfyn. Vi bringer her en Beretning om Begivenheden og det Arbejde, der paa Assens Sygehus udførtes for den amerikanske Soldat, som var den eneste reddede af en Bombemaskines 10 Mands Besætning.

Fastelavns Søndag ved 10-Tiden trak en Deling amerikanske flyvende Fæstninger med eskorterende Jagere hen over Vestfyn.

Delingen skulde bombe Poznan i Polen. Den blev angrebet af tyske Jagere, der mødte Amerikanerne over Syd-Jylland, Lillebælt og Wedellsborg i stor Højde. Egnens Folk havde hørt Skyderiet en god Times Tid, da de Kl. 13.15 saa Dele af en Maskine komme ned gennem de lave Skyer. Paa et Omraade af flere Kilometer dryssede alle mulige Stumper ned. Først det kæmpestore Haleparti, saa større og mindre Dele af 9 Mennesker, Masser af Maskindele og endelig Planets brændende Krop med et voldsomt Brag.

*Halen af den flyvende Fæstning
efter Eksplosionen.*

De ni Lig og Dele deraf faldt paa Marker ved Assens-Turup-Aarupvejen, nærmest ved den yndige lille Landsby Melleballe i et skønt, kuperet Terræn. Tilsidst kom i Faldskærm den eneste levende af Timandsbesætningen, Agtermaskingeværskytten Staff Sergeant Andrea Alcarese. Han faldt en Snes Meter Nord for Landevejen, lige op ad Husmand Christiansens Ejendom skraas for Uglebjerg Kro. Christiansen

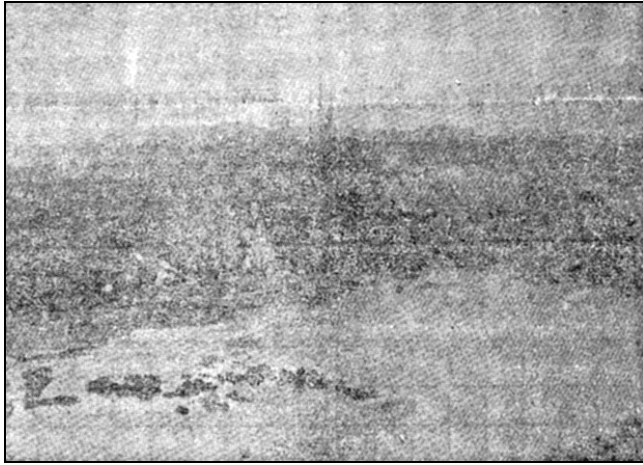
og Kromand Hansen fik den saarede Mand fri af Faldskærmen og baaret ind i Christiansens Hus. Hansen løb til Kroen for at hidkalde Ambulancen, men Telefonen var afbrudt. Hele Egnens Telefonnet var kommet i Uorden ved den uhyggelige Nedbør, som adskillige Steder havde overrevet Telefontraade. Omsider fandt Hansen en brugbar Telefon, og Kl. 13 kom Falck fra Assens og tog den blødende af og til stønnende, men hele Tiden ved Bevidsthed værende Alcarese med. Redder Johansen satte sig Ind ved Baaren til den saarede.

Ved Vilhelmsborg mødte de en Værnemagtsbll og fik Ordre til at standse; en bevæbnet tysk Soldat blev sat ind i Bilen, og Kl. 13,28 laa Alcarese under Røntgenlyset paa Assens Sygehus.

Et Projektil var gaaet gennem Laaret og stak ud paa den modsatte Side uden at have rørt Knoglerne. Begge Sædeballer var gennemhullede, ogsaa dér ingen Knoglebeskadigelse. Om alt gik vel, mente Overlæge Paaby, at Amerikaneren kunde være helt å Orden 4-6 Uger.

Men det gik Ikke vel! Efter Operationsnarkosen laa den syge og spurgte ustandseligt: „Hvor er de andre Gutter?" Hverken Læger eller Sygeplejersker vilde forøge den syges Smerter ved at fortælle ham den grufulde Sandhed, men fastholdt, at de intet vidste, da Tyskerne havde afspærret Nedstyrtningsstedet, at der var set flere andre Ambulancer fra Nabobyerne, hvilket i øvrigt var rigtigt nok, da Falck fra Aarup og Glamsbjerg var mødt.

Der var tysk Vagt foran Alcareses Værelse, men vi fik dog Alcareses Adresse i Baltimore; den blev overgivet vor illegale Sender paa Vestfyn, Besked viftet til London, derfra til Moderen i Baltimore, og lettet blev Alcarese, da der blev hvisket i hans Øre: „Vi skal sørge for, Deres Moder faar telefonisk at vide, De er reddet."

Bombkrater ved Uglebjerg, hvor den amerikanske Bombemaskine faldt ned og eksploderede.

Ved Middagstid næste Dag kom en tysk Officer og beordrede Alcarese overflyttet til det med tyske Læger og Sygeplejersker forsynede Værnemagts-hospital i Fredericia.

Overlæge Paaby protesterede, viste Feberkurven - over 41 Gr. -, prøvede at forklare det tykhovede Bæst den overhængende Fare for en dødelig Lungebetændelse i saa lang en Transport.

Den sædvanlige tyske Brutalitet fornægtede sig jo aldrig noget Steds i Verden— Falck fik Ordre til **øjeblikkelig** at transportere den meget lidende 24-aarige lille, tætte mørke Alcarese til Fredericia. Det sidste danske Haandtryk gav Redder Johansen ham, mens Baaren stod paa en iskold blæsende Gang i det tyske Hospital. Johansen sad under hele Turen inde i Vognen sammen med to bevæbnede tyske Soldater.

Alle vi **Danske**, der havde haft Berøring med Amerikaneren samt Egnens Folk vilde jo saa gerne have Besked om hans videre Skæbne. Der gik snart rygter om Saarbetændelse og Død, en Ting var sikker, at var der gaaet Betændelse i de mange og dybe Kødssaar, kunde end ikke hans pragtfulde Fysik have reddet ham. Det var kun Rygter, og vi hørte intet fra Alcarese før i et brev fra hans Mor, efter at Nazivældet var knust.

Jeg, der skriver denne Artikel og har besørget omskrevne Telegram, var dristig nok til eet Aar efter at sende Fru Alcarese et Rødekorsbrev, hvori stod: Mange Hilsener, skriv snart til mig." Alle danske Røde Kors-Breve til hele Verden blev af Tyskerne censureret i Frankfurt a. M. og derfra sendt til Røde Kors' Hovedkontor, Geneve i Svejts. Tre Maaneder efter kom Svaret: "Rødekors-brev modtaget, skriver snarest muligt nærmere om os, tusind Tak!"

Endelig 9. Juli 1945 aabnedes Brevforindelsen fra U.S.A. til Danmark, og i livlig Rækkefølge kom fire lange, storartede Breve fra Alcareses Mor og fra ham selv.

I et af Brevene fra Moderen skrives bl.a.:

Baltimore 14-8-1945

Kære

Ven

Jeg har lige faaet Deres Brevkort, hvori De skriver, at De snarest sender Brev. Jeg ved, det vil fryde Dem og Deres Venner fra Tiden i Undergrundsmodstanden, at Andy nu endelig er kommet godt hjem. Ankom til Boston den 24. Juli, blev straks sendt til "Camp Meade" i Nærheden af Baltimore. Samme Aften tog vi ud i vor egen Vogn for at hilse paa ham. Næste Dag blev han hjemsendt fra Militæret paa ubestemt Orlov, og henad Aften sendte vi vor Vogn efter ham. - Han ser godt ud og føler sig rask. Han vejer nu 72½ kg, men i Koncentrationslejren vejede han kun 45 kg. Da skal jeg love for, Føden var knap. Meget kunde slet ikke spises, og ofte maatte han og Kammeraterne nøjes med ristede Kartoffelskræller.

I den sidste Lejr i Barth prøvede Andy forgæves paa at fange Smaafugle for at kunne spise dem. Da Russerne kom for nær deres første Lejr ved den polske Grænse, blev han proppet i et Kvægtransporttog, og i 8 Døgn sad de i fuldstændigt Mørke i det Tog. De første 36 Timer fik de end ikke Vand at drikke. En enkelt Gang, naar Toget standsede, fik de Lov at gaa ud for at besørge sig, af og til kørte Toget uafbrudt et helt Døgn. Omsider naaede de da Barth paa denne Maade. Jeg sendte til hans Krigsfangeadresse 4 Pakker Klæder, Toiletartikler og Fødevareer. Ikke een fik han! Ligeledes sendte jeg ham 24 større Æsker Cigaretter - han fik aldrig nogen af dem.

- I Saaret paa Benet sad der en Sprængstump af et Projektil. Paa Hospitalet i Fredericia fjernede de Schrapnelstykket; der gik Betændelse i Saaret, og han fik Indlagt et Dræn. I 14 Dage laa han med høj Feber. Saa fik han Blodtransfusion (ikke Blodplasma), d. v. s. han fik Blod direkte fra et levende Menneske. Derefter gik det fremad, og saa førtes han til den første Lejr nær den polske Grænse, da han fuldstændig var ude af Stand til at gaa.

Han var i Fredericia ca. 3½ Maaned.

I den første Lejr blev han udspurgt af Værnemagten om militære Oplysninger, men vilde intet sige. De truede ham med Gestapo. Naturligvis blev han bange, da han troede at skulle under Tortur, han holdt ud og mente, han skulde bluffes. Det viste sig ogsaa at være rigtigt. Gestapo blev ikke tilkaldt - og han blev aldrig siden, udspurgt.

Andy blev meget forbavset over Deres Brev og Fotografier.

Han husker Læger og Sygeplejersker, men ikke at

de talte til ham. (Jeg har aldrig set ham, fik hans Adresse, og det var nok i første Omgang).

Da han først kom til Assens Sygehus var han mistænksom over for alle og troede, de var hans Fjender, tyske Spioner, men før han forlod Sygehuset, var han overbevist om, at de alle var ham venligsindet og deltog i Undergrundsbevægelsen.

Han husker, at en eller anden holdt en lille Tale til ham i Sygeværelset, og ogsaa, at der var Buketter. Det gjorde ham godt, og han vil aldrig glemme det.

Hvor vilde han dog gerne engang igen komme til Danmark og hilse paa alle hans Venner og sige dem Tak.

Det vilde jeg sandelig ogsaa gerne, maaske kan det engang i Fremtiden lade sig gøre. - Andy siger, at en ung tysk Officer udpurgte ham en Smule paa Sygehuset i Assens (han tror, det var i Assens), men det kan ogsaa godt have været i Fredericia. Han kan ikke blive klar over, hvor det var.

Andreas Alcarese sammen med sin Moder og Broder.

Sergent Andreas Alcarese, U.S. Air Force.

Andy skød to tyske Maskiner ned, lige inden han blev saaret. Han var Agterskytte, og de var paa Vej for at bombe Poznan i Polen. De havde Ikke ventet tyske Angreb over Danmark.

Efter at to af dem var skudt ned, kunne hans gevær ikke skyde mere. Han prøvede at forklare Piloten dette, men heller Ikke Telefonen virkede.

Planet gik saa underligt, som om der var noget galt paa Færde. Han lukkede Nedstyrtningslugen i Gulvet op, men sprang ikke ud. Da han rejste sig fra Lugen, blev han skudt i Benet. Han mistede Bevidstheden og husker intet mere, før han mærkede, at han styrtede ned med lukket Faldskærm. Han husker intet om, hvordan han kom ud af Planet. Sikkert faldt han gennem den aabne Luge. Han havde i alt Fald Bevidsthed nok til at aabne Faldskærmsrebet, da han var meget nær Jorden - og faldt saa paa en Mark. Han husker, der kom Folk og bar ham ind i et Hus og gav ham Vand at drikke, at en Ambulance kom noget efter og kørte af Sted med ham. Ambulancen kørte af Sted, standsede, han flyttedes over i en anden Ambulance, hvori sad en tysk Soldat. Aarup Ambulance tog ham først, og lige inden den skulde køre, kom Assens Ambulance og samtidig Besked til Aarup om en anden Ulykke ved Aarup. Saa skiftede Personalet Flyveren over i Assensbilen.

Andy aner Intet om Maskinens eller den øvrige Besætnings Skæbne. Kan De give os nogen som helst Besked om de to savnede? Kender De de Mennesker, der bar Andy ind i Huset. Mon Ikke de har set noget til Luftkampen og maaske kunde fortælle derom. De savnedes Slægtninge skriver stadig til os og holder en lille Smule Haab vedlige. Det piner os, at vi slet ikke kan give dem gode Nyheder. Se hvad De kan opspore og skriv snarest

til mig. Jeg er meget spændt paa Fotos fra den Mark, hvorpaa Maskinen faldt.

Aah, kære Hr. X., hvor vilde jeg ønske, at De havde været med til Velkomstgildet, De, Lægerne og Sygeplejerskerne. Vi talte meget om Dem alle og takker Dem alle endnu engang.

En Mindesten, hvor Maskinen faldt

Der er paa Egnen stor Stemning for at rejse en Mindesten, hvor Maskinens Hoveddel faldt. Det er Mening, at de 9 dræbtes Navne og militære Rang skal hugges i Stenen. Her er de:

Løjtnant Jerry B. Payne, 1. Pilot.
Løjtnant Carl E. Cofe, 2. Pilot.
Løjtnant James Kelley, Navigatør.
Løjtnant Clarence Swanson, Bombarder.
Sergent Marco Jumbolo, 1. Maskinist.
Sergent James Ellis, 2. Maskinist.
Sergent John B. White, 1. Radiotelegraf.
Sergent Grant Tucker, 2. Radiotelegrafist.
Sergent Joseph A. Pappalardo, Maskin-Kanonskytte.

Maskinen hed Boomerang Barbara 17. Det har ordentlig frydet Alcarese, at hans store Browningpistol med hans Navn skaaret i Læderhylstret blev snuppet for Næsen af Tyskerne fra Maskinen af en Modstandsfører og lige til Kapitulationen brugt af vore Sabotører imod Gestapo- og Hipobanditterne.

Tyskerne læssede Vragstumperne med Motoren paa to Jernbanevogne og førte dem til Tyskland fra Assens Jernbanestation, hvor Vognene stod nogle Dage og blev beset af en Mængde Mennesker.

Den 24. Februar ved Daggry begravede Tyskerne de sørgeligt lemlæstede Lig af de 9 Amerikanere paa Assens Kirkegaard. Samme Eftermiddag sang den Kreds af Byens Damer, som trofast og smukt har passet de tidligere faldne Allieredes Soldatergrave, nogle Salmer og lagde Blomster og Kranse paa samtlige Grave.

Lørdag den 5. Maj 1945, vor store Befrielsesdag, afholdtes en meget stor og gribende Mindegudstjeneste ved Pastor Kure, Assens. Modstandsstyrkerne med Førerne, Kaptajn Rabil og Dommerfuldmægtig Valentiner-Branth i Spidsen paraderede.

Gravene er meget smukke, efter at de hæslige tyske Trækors med tysk Tekst er fjernede.